

ÀKELA

Butlletí informatiu - Exemplar gratuït - Primavera 2020 / Núm. 63

A M I C S I E S C O L T E S

NOUS VENTS DE CANVIS

Algunes coses comencen a canviar a part del clima, en què els actors d'aquest canvi són de totes les edats, com l'activista Greta Thunberg. En molts països s'estan produint manifestacions per diferents motius, com a Hong Kong, Xile, Colòmbia, el Líban, Rússia, EUA, Israel, Catalunya, i segurament podríem afegir-ne uns quants més. Sembla que els ciutadans del món hem perdut la por de la repressió.

L'alerta climàtica és comuna arreu del planeta, se'ns acaba el temps per posar-hi remei. El mal repartiment de la riquesa està creant tensions importants en molts països, com també la falta de llibertat d'expressió, fins i tot a Europa.

Doncs ja tenim la borrasca perfecta: canvi climàtic, capitalisme sostenible, llibertat d'expressió. És evident que els ciutadans es mobilitzen, volen canvis ja, les paraules no són insuficients, evidències és el que demana la societat. Hem de ser part d'aquests canvis.

Joan Martínez

EDITA

Associació d'Antics Escoltes del Masnou
Seu d'entitats c/ Barcelona, 5, espais El Casinet
Apartat de Correus 74 - 08320 El Masnou
e-mail: akelamasnou@gmail.com
Dipòsit Legal B-14.732.2002

REDACCIÓ / MAQUETACIÓ

Joan Martínez, J.Ma.García

L'entitat no es fa responsable del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

COL·LABORADORS

Ramon Asensio
Carne Giralt
Jordi Manrique
Joan Camps
Francesc Muntanya
Mercè Hernández
José Miguel Barrachina
Jordi Dolz
Minyons Escoltes i Guies de
Sant Jordi de Catalunya
Jofre Milà
Francesc del Arca
Lara Lombarte
Salvador Ventura
Laia Sabat
Alexis Serrano
Pepita Castellví
Nati Herrador
Aina Ripol
Jordi Milà
Margalida Capellà
Arxiu Comarcal del Maresme

CORRECCIÓ: Oficina de Català del Masnou

SUMARI

Portada	Castell de Burriac
Editorial	2
Els bolets i la humanitat	3
Minyons Escoltes (MEGSJ)	4
Recordant l'escoltisme.....	5
Fem el cim.....	6
Bitxos	7
El racó de la salut	8
Nutrició i dietètica.....	9
Societat	10
Maresmejant	11
Els joves parlan.....	12
La teatral	13
L'escola parla	14
Informàtica	15
Sabieu que.....	16
Tast cultural	17
La cuina a casa	19
Meteorologia	18
Contes i tresors.....	20
El mon del ferrocarril	21
Poesia.....	22
Activitats.....	23

www.elmasnou.cat

Cercar: **GUIA DEL MUNICIPI**

Filtra per: **ENTITATS/ASSOCIACIONS**

Cerca: **Associació d'Amics i Antics Escoltes del Masnou**

EL MONO COL-LOCAT

Fa un milió d'anys el ximpanzé i l'*Homo erectus* compartien el mateix volum de massa cerebral, 500 cc aproximadament. Actualment, aquest volum l'home l'ha triplicat. Això vol dir que cada generació acumulava 15.000 neurones més que la que la precedia.

En aquest canvi no ha estat majoritàriament protagonista l'herència genètica, atès que els humans compartim el 98 % de la genètica amb els ximpanzés.

L'epigenètica, la ciència que estudia els canvis que passen al nostre genoma deguts a l'acció de l'entorn, ens pot donar la resposta. Amb aquesta expliquem que un individu d'una mateixa espècie canviï de sexe durant la seva vida segons les circumstàncies, com sol passar amb alguns peixos. Dins del factors ambientals hi ha els bolets al·lucinògens. El més sospitos és el *Psilocibes cubensis*. Aquest fong creix als fems i matèries en descomposició, el seu hàbitat és en climes temperats i humits, i produeix una substància, la psilocibina, que provoca l'activació massiva del receptors de la 5-hidroxitriptamina de les neurones, creant una «tempesta» al cervell que a baixes dosis produeix una major agudesa visual i un augment en la libido, i a dosis més grans produeix sinestèsies, és a dir, associació de sensacions inversemblants, per exemple «olorar colors». Això és degut a la connexió d'àrees del cervell que usualment no estan connectades. A dosis més altes hi ha la sensació que el jo es fon amb l'entorn.

Fa un milió d'anys l'Àfrica va començar a patir una sequera, els homínids es van veure obligats a anar al darrere dels ramats que travessaven la sabana. Òbviament produïen grans quantitats de femta, el terreny adobat per als psilocibes. Aquests bolets es van incorporar a la dieta dels nostres avantpassats. Els efectes varen ser decisius, la capacitat d'enfocar els objectes amb més precisió va ajudar a la recol·lecció, l'augment de la libido va aconseguir l'estabilitat de les parelles, creant els primers nuclis familiars biparentals. El fet d'associar sons amb colors fa facilitar l'aparició del llenguatge, només cal imaginar-se un primat jugant amb els sons que procedeixen de la seva boca que anaven acompanyats de colors, i per acabar, a dosis més altes aquesta pèrdua del jo afavoreix entrar en un món paral·lel que ajuda a crear conceptes abstractes. Imaginem un grup d'homínids anant al darrere d'un ramat de nyus. Menjaven el que trobaven, si queia un nyu, festa, i si no, bolets.

El grup a la nit s'apropa i entre tots consumeixen aquest àpat que els fa sentir diferents, i així una generació rere l'altra...

Aquests canvis varen ser progressius, però gràcies a això es van crear els primers nuclis humans estructurats. Va aparèixer un personatge, el xaman, que era l'interlocutor entre el món dels vius i aquells mons paral·lels que només apareixien sota l'efecte dels al·lucinògens.

L'art neolític n'està ple, per exemple al Tassili, al Sàhara, i a la Península el jaciment de Villar de Humo, que és el primer jaciment amb psilocibes clarament definits en l'art rupestre. Amb el temps els xamans es van enfortir i van desenvolupar les primeres estructures de poder com Egipte o Mesomèrica, però aquesta és una altra història.

Minyons Escoltes i Guies aposta per la participació infantil i juvenil

L'entitat va presentar, l'1 de febrer, la publicació 'Participació infantil i juvenil', fruit d'un procés d'aprenentatge i reflexió sobre la participació d'infants i joves dins l'entitat.

Minyons Escoltes i Guies de Catalunya (MEG) aposta per la participació infantil i juvenil en el si de l'entitat com a cultura de participació que configuri conscientment i intencionadament la quotidianitat de les seves unitats, agrupaments i de la mateixa associació. Agafa l'empenta i el timó amb l'objectiu d'avançar cap a una participació infantil i juvenil real en l'espai del lleure educatiu.

Després de dur a terme els darrers dos cursos el projecte 'Laboratori de participació infantil i juvenil (LAB)' amb la participació de sis agrupaments i l'acompanyament d'Ana Novella, investigadora en participació de la Universitat de Barcelona, Minyons Escoltes i Guies va presentar a principis de febrer la publicació 'Participació infantil i juvenil. Experiències del projecte Laboratori d'Acció i Innovació Educativa als agrupaments'.

El llibre recull les vivències dels infants i joves dels agrupaments escoltes AEiG Anselm Albareda, AEiG Rudyard Kipling, AEiG Pau Casals i AEiG Sant Ferran de Barcelona, l'AEiG Alverna de Tarragona i l'AEiG Joan XXIII de Martorell, així com dels membres de l'entitat que han participat del LAB en el marc del Laboratori d'Acció i Innovació Educativa de MEG; i pretén servir d'inspiració i referència per a totes aquelles entitats, institucions o espais educatius que treballin amb infants i joves que vulguin millorar els seus processos participatius.

La publicació sobre participació consta de quatre capítols. El primer presenta els aspectes introductoris del tema amb una fonamentació teòrica a càrrec d'Ana Novella; el segon explica el projecte laboratori i dona veu als infants i joves participants a través d'entrevistes; el tercer exposa les reflexions finals del projecte i comparteix idees per a fomentar la participació infantil i juvenil; i el quart presenta el projecte en format de conte il·lustrat dirigit a infants i joves que els permet entendre tot el procés amb un llenguatge més proper i adequat a la seva edat.

El tema ha generat interès entre associacions i institucions educatives, com va demostrar la presència del responsable del Programa d'Innovació i Qualitat Democràtica de la Generalitat de Catalunya, la PINCAT, Fundesplai, la Fundació Ferrer i Guàrdia, l'Associació de Mestres Rosa Sensat i la plataforma Educació360, entre d'altres, a la presentació de la publicació, així com de professionals de l'àmbit i persones interessades en la temàtica.

SORTIDA COLLA NOVELLS AL CORREDOR ANY 1957

Tinc a les mans l'arxiu de fusta que en Josep Vendrell va fer per arxivar aquelles sortides de la colla Novells de l'Agrupament Escolta Mare de Déu de la Ruta. A la portada hi trobem esculpida la flor de lis, una estrella de cinc puntes i les paraules «Nostra Ruta I». Al primer full hi ha escrit el títol: COLLA NOVELLS SANT GIL 1957-1958, i a les pàgines següents una sèrie d'escrits fets a mà i signats amb el corresponent tòtem de cada un dels components de la colla. En aquell temps era costum fer un resum escrit de les sortides que es feien. Tots eren redactats en català, llengua prohibida pel govern franquista. Com que a l'escola només ens van ensenyar el castellà, en aquells informes que escrivíem hi havia faltes d'ortografia. Em plau transcriure l'escrit que va fer en Jaume Grané, on ens mostra el seu tòtem «Formiga Idealista» i un petit dibuix en què es veu una creu al cim d'una muntanya amb les paraules «Seguim la ruta». Els components de la colla eren: Jaume Grané, Josep Vendrell, Joan Casals i Ramon Sans. Aquest últim no va poder venir. L'escrit, que acompanyo com a arxiu, diu el següent:

«Aquesta sortida va ésser una mica diferent a les que acostumàvem a fer. L'itinerari havia d'ésser: primerament sortir el dissabte a les quatre de la tarda, dividits en dues colles. Una formada per en Joan Casals i en Jaume Grané, i l'altra per en Josep Vendrell i en Ramon Sans. El motiu era arribar al Corredor amb la missa dita i gastar menys diners. El dissabte ens vàrem trobar davant de l'estació

d'Ocata. Érem en Josep Vendrell, en Joan Casals i en Jaume Grané. En Ramon Sans no va venir. Vam sortir, doncs, que eren les quatre en punt de la tarda. En Josep Vendrell, caminant més de pressa, es va començar a destacar i va fer autoestop. En Joan Casals i en Jaume Grané van sortir darrere fent el mateix i abans d'un km de l'estació de Premià un cotxe els va recollir i van passar a davant d'en Josep Vendrell. La sortida va ser normal. Vàrem baixar per Mataró. No va fer gaire bon temps. Vam resar poc. Quant a practicar tècniques, vàrem encendre un foc amb llenya mullada i vàrem fer un bon dinar: arròs a la cubana. Vàrem baixar a quarts de vuit de la tarda des de Mataró. Es va disfrutar.»

EL PSILORITIS O L'IDA DE CRETA

El Psiloritis (en grec Ψηλορείτης “muntanya alta”) en l'antiguitat era el mont Ida cretenc. És el cim més elevat de l'illa de Creta, amb 2.456 metres; tot i així la pujada és fàcil i està ben senyalitzada. Cal anar ben abrigats per fer front al vent i al fred i poder contemplar, si el dia és clar, unes vistes impressionants: les illes Cíclades i el mont Taiget, que visitarem en el proper número d'*Akela*.

Vista de la muntanya Psiloritis

Entre els llocs interessants de visitar hi ha l'altiplà de Nida i el bosc de Ruva, al vessant oriental. L'observatori de la Universitat de Creta és al cim secundari Skinakas. La petita capella de Timios Stavros (Sagrada Creu) al cim és la destinació d'una romeria anual cada 14 de setembre. Des del 2008, a principis de juny s'hi fa una cursa de muntanya, la Psiloritis Race.

Al vessant septentrional de la muntanya es troba la cova d'Ida, on nasqué Zeus i en el seu lloc la seva mare Rea donà al seu pare Cronos una pedra embolcallada amb bolquers per evitar que se l'empassés com havia fet amb els seus altres fills (Hèstia, Demèter, Hera, Hades i Posidó) per por a ser destronat. A Creta Zeus fou alletat per la cabra Amaltea i alimentat amb mel de les abelles del mont Ida.

Els Curets ballaren al seu voltant les seves sorolloses danses guerreres i així va poder créixer, sense ser descobert, fins a destronar el seu pare.

Cova d'Ida, on va ser criat Zeus

Margalida Capellà i Soler

Catedràtica de grec i editora d'*El Fil de les Clàssiques*

FAS DOGA? I EL TEU GOS?

Quants cops hem sentit la necessitat de fer un canvi radical de vida? Agafar hàbits saludables, menjar millor, sortir més, fer més esport... en definitiva: veure més el sol!!!!

Segurament no hi has pensat... però tu necessites un gos! I ell et necessita a tu.

Com ja saps la major part de les patologies físiques o mentals es veuen agreujades o fins i tot tenen la seva causa en l'estrès diari. Connectar amb un mateix, amb la natura i les seves olors i colors és molt més fàcil si vas acompanyat/da.

Així mateix, saps quants animals estan a les protectores desitjant compartir tot això amb tu? Només cal que facis un tomb per les pàgines web de totes les associacions que tenen cura dels animals sense sostre. El més important és trobar la teva mitja taronja, no forçar res i escoltar els professionals, que adequaran el nivell d'activitat de l'animal que vols adoptar amb el teu.

I què podem fer plegats? Eterns passejos per la platja fins a fondre'ns amb la posta de sol, excursions que fan olor de molsa i fulles torrades, córrer com si no hi hagués un demà, explorar pobles i camins fins a tenir la pols enganxada a les pestanyes... tot això i molt més al costat d'una mirada neta, divertida i còmplice.

Així mateix, hi ha molts esports emergents que potser s'adeqüen al vostre súper equip. Us en volem presentar uns quants:

L'**agility** és un esport explosiu i d'obediència on el gos ha de superar uns obstacles en l'ordre que demanen els jutges.

El **disc dog** és un esport on els gossos han de caçar el *frisbee* i, fins i tot, fer piruetes.

Dog dancing, saps ballar? Doncs munta coreografies amb el teu gos i la teva música preferida.

Doga, sí... pots fer ioga amb el teu gos!

Canicross, córrer estirat, amb una corretja elàstica, pel teu gos... ja veuràs quina velocitat i com gaudireu dels corriols i dreceres.

Pàdel surf o **caiac** amb gos.

I moltes més disciplines que t'emocionaran i us faran estar més en forma que mai. Vols saber-ne més? Pregunta al teu veterinari.

Inspira... expira... agafa la corretja i deixa't portar per un company pelut!

LES «MOSQUES VOLANTS»

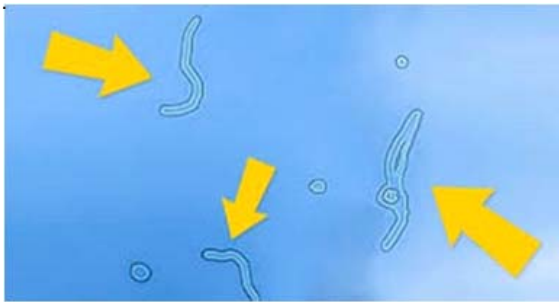
Potser algú de nosaltres ens identifiquem amb aquesta sensació. És un dels motius de consulta més freqüents en les visites a l'oftalmòleg.

El que anomenem «mosques volants» són realment la visió de cossos flotants mòbils en forma de punts, ombres, cucs, fils, mosques, teles o altres formes desplaçant-se per la nostra visió i que no es corresponen a cap objecte real que estiguem veient.

Mèdicament es diuen *miodesòpsies* i la seva causa és realment desconeguda, si bé existeix certa relació amb l'edat, la miopia i cirurgies oculars prèvies.

Sempre que veiem «mosques volants» el primer que cal fer és acudir a l'oftalmòleg, especialment si la seva visió ha estat gairebé de cop. Tot i que la visió de «mosques volants» és relativament freqüent i no sol necessitar tractament, sí que pot ser un avís que tenim realment una malaltia ocular que necessita tractament urgent.

Les «mosques volants» són elements curiosos que es desplacen amb els moviments oculars i semblen fugir quan intentem mirar-los directament. No solen seguir amb exactitud el moviment dels ulls i, al fixar la vista, generalment tenen un desplaçament lent, com «a la deriva»

En realitat, són agregats de fibres naturals (fibres de col·lagen) que es formen en l'humor vitri, un líquid gelatinós i transparent que omple el globus ocular. Per l'acció de la llum i quan mirem algun objecte, es projecten sobre la retina i es fan visibles.

Com ja s'ha comentat, en la majoria dels casos les «mosques volants» són una circumstància que podríem anomenar normal i inòcua i que no compromet la visió.

És freqüent que la persona se senti inicialment molt angoixada per aquest símptoma, que, d'altra banda, apareix i desapareix en funció de la intensitat de llum. També la seva visió sol incrementar-se amb la fatiga, l'estat d'estrès i ansietat de la persona afectada.

En aquest cas, no podem fer valer un acudit lliure de la dita: «A ull tancat no hi entren mosques»

UN CAFÉ, SIN AZÚCAR POR FAVOR. RECUPERANDO LOS SABORES.

A veces no sabemos distinguir ciertos sabores o incluso si nos proponemos distinguir que sabores hay en algunos platos nos puede resultar realmente difícil descubrir que ingredientes lleva. Y eso es debido a que desde hace mucho tiempo se han estado enmascarando los sabores y nos cuesta distinguirlo. Si que es verdad que hay gente que tiene paladares realmente extraordinarios y puede identificar incluso si se ha usado canela en rama o en polvo para hacer un postre. Os preguntaréis, y cómo se enmascaran sabores, pues utilizando o potenciadores del sabor o azúcar o sal o aditivos varios o muchos otros ingredientes que podemos leer en el etiquetado de los productos, especialmente en los envasados.

A los principales consumidores que se les enmascara el sabor es a los niños, usando Ketchup para acompañar cualquier plato, azúcar en las verduras, en la leche, en el yogurt, queso en todas las cremas de verduras.... Y algunos otros. Con esto lo que estamos haciendo es que los niños no sepan realmente a que saben los alimentos, si a todo lo ponemos Ketchup, todo sabrá a lo mismo. Y digo niños, pero es extrapolable en cualquier otra persona adulta que haga lo mismo.

En relación a los adultos, vamos a hablar del café, esta bebida tan y tan extendida que en los bares se hace desde las 7 de la mañana hasta las 12 de la noche, sin interrupción alguna. ¿Pero realmente a la gente le gusta el café?

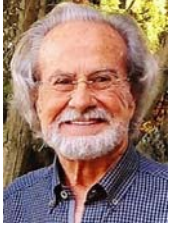
Pues depende de cómo se tomen el café. Si tenéis que ponerle 1 sobre de azúcar al café, es porque el café no os gusta. Y en lugar de disfrutar del sabor amargo del café y gozar de ese instante de sabor intenso, lo que estáis haciendo es disfrazar ese sabor amargo que no os gusta, por otro sabor que os gusta más, pero entonces no os gusta el café os gusta el azúcar con café.

Me gustaría preguntaros, ¿cuanto hace que no habéis probado un café sin azúcar, realmente sabéis que necesitáis el azúcar para que os guste o simplemente añadís el azúcar por costumbre?

No es nada nuevo si os digo que el azúcar no es necesario para vivir y que como os dije en un post anterior una vida demasiado dulce puede convertirse en amarga. Por lo que os animo a que recuperéis el sabor de las cosas, en concreto del café, probarlo sin azúcar o por lo menos tratar de ponerle menos y seguro que poco a poco al recuperar el sabor intenso del café os irá gustando mucho más y además os ahorraréis de ponerle azúcar, que no voy a entrar en los beneficios de no tomar azúcar porque se alargaría demasiado.

Recuperar el sabor auténtico de las cosas. Probar alimentos sin decoraciones, ni añadidos. Unas fresas sin azúcar son deliciosas, un te sin azúcar tiene un sabor exquisito, la pasta sin Ketchup con un poco de aceite de oliva esta espectacular, el cacao puro no tiene azúcar es amargo como el café y es un alimento muy beneficioso para la salud, pero si le añadimos grasas, azúcares y demás ingredientes que no están en el grano de cacao de por si mismo, pierden todos estos beneficios.

Así que, os animo a que comáis las cosas de la manera más sencilla que podáis, como las naturaleza las trajo al mundo.

PRESENT I FUTUR

A part dels esforços frenètics de l'espanyolisme ranci, patrioter, nacional-catòlic, castís, torero i de la roja futbolera que el cabdill Franco va deixar lligat i ben lligat per imposar la unitat sacrosanta de les ments pensants de tots els pobles de l'estat espanyol, goso constatar que aquesta vegada el temporal Glòria no ha estat influenciat per la Conferència Episcopal Espanyola despertant amb clams taumatúrgics la ira del Déu bíblic per castigar la impia i sediciosa ambició del dret a decidir dels catalans. Posat també a desllorigar especulacions interessades, poso la mà al foc que tampoc aquesta vegada no han estat les clavegueres de l'estat espanyol causants del coronavirus a la ciutat xinesa de Wuham. És evident que del Covid-19 encara no se'n sap la procedència i podria ser una arma de destrucció massiva més real que les armes inexistents inventades per Bush, Aznar i Blair amb la idea d'arrasar l'Iraq, per això no és estrany que algunes ments pertorbades i obcecades amb la teoria de la conspiració pretenguin insinuar que aquesta plaga sigui un acte terrorista amb l'únic propòsit de carregar-se el *Mobile World Congress* de Barcelona i culpar-ne Ada Colau, la qual cosa encara està sota diverses línies d'investigació com també l'explosió de la petroquímica de Tarragona que potser la va provocar una burilla d'un empedreit fumador que, capficat en arribar a final de mes, es va prendre un respir encenent una cigarreta.

M'agradaria escriure aquesta crònica una vegada entrat el mes de març, ja que els esdeveniments més immediats de les setmanes vinents poden fer del vint-vint l'any més horrible de la nostra història. Però l'edició d'Akela es tanca el dia 25 i quan els lectors d'aquest escrit el puguin llegir, ja estaran més interessats a avaluar les coses encara incertes que han de passar i que poden trasbalsar més la pau social, econòmica i política, extremadament crítica que vivim, que no pas les que ja han passat i ja no tenen remei.

Del futur immediat m'agradaria poder anticipar els resultats de la Taula de Diàleg de dimecres vinent, 26 de febrer, taula que no sé si serà rectangular perquè els dos governs de coalició, l'espanyol i el català, puguin mirar-se als ulls i s'obliguin a parlar sense avergonyir-se del que s'han estat dient des de l'1 d'octubre fins ara. Si més no, potser seria més adient una taula rodona amb la intencionalitat impossible de quadrar el cercle i afinar les equidistàncies distorsionants que els separen. El trencaclosques és més complicat que el cub de Rubik, perquè a quatre dies de la reunió, l'empatia que pugui haver-hi entre Torra i Aragonés està sota mínims per la cobdícia partidista i les ferides obertes per l'enfrontament electoral. Tampoc les afinitats entre Sánchez i Iglesias, llevat de les seves hipòcrites abraçades, poden ser massa prometedores.

Molt serà si la Taula de Diàleg dona per a una foto i que el dia 29 a Perpinyà siguem la ciutadania la que assenyali el camí a seguir.

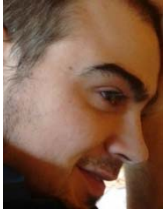

EL NOM DE LA COMARCA DEL MARESME

El nom de la comarca no amaga l'estreta relació d'aquest nostre espai vital amb la mar. Maresme, en efecte, vol dir precisament «terra de mar» o «loc de mar». L'etimologia d'aquest espai costaner no és exclusivament nostra. A Catalunya, durant l'Edat Mitjana, de Marítimes o Marendes n'hi havia una a ponent (la que va de Barcelona a Tarragona i comprèn els actuals Baix Llobregat, Garraf i Baix Penedès) i una a llevant (la nostra, a cavall de Barcelona i Girona, que s'estenia per l'actual Maresme i encara més enllà, a la zona costanera de la Selva actual). A ningú se li escapa la similitud del nom amb alguna zona del migdia francès, en efecte, la Marenda gal·la comparteix arrel etimològica amb el Maresme.

El concepte marítima o marenda anà derivant a la forma Maresme, denominació que a més d'un ha fet somiar (són només somnis perquè no hi ha cap fonament històric ni científic) amb un passat de maresmes i aiguamolls –res més lluny de la realitat–. En temps contemporanis, el nom Maresme s'alternà també amb el de Costa de Llevant fins que la Generalitat de Catalunya, durant la Segona República, creà el mapa comarcal i restablí i normalitzà l'ús del concepte que avui fem. La dictadura del general Franco arranjà la planta comarcal de Catalunya però, a casa nostra, el nom de la comarca es mantingué vinculat a la regió agrícola. La «Maresma» (amb A) durant la darrera dictadura fou la nineta dels ulls de la desiderata autàrquica del primer franquisme, no debades el Maresme era el principal productor de patata primerenca, i això va permetre de retruc mantenir el nom d'aquesta estreta faixa de terra que mira al mar.

DEMÀ (PASSAT)

Com a bon inici de segle, estem en època d'impàs. Impàs econòmic, social, cultural, històric... l'enèsima del sistema actual. No seré jo qui digui que la història és un cercle que es repeteix, doncs, en el fons, sabem que hem progressat. El que sí que es repeteix, cíclicament, són els nostres cicles reproductius, les nostres generacions. Com l'antic règim feudal va donar pas al liberalisme, la roda del temps no s'atura, calcant paral·lelismes a cada segle, inclòs l'actual.

Alhora, tecnològicament, estem en l'impàs real d'expandir la nostra raça en altres planetes. Amb les missions a Mart es pot garantir, en certa manera, la supervivència de la raça humana, almenys per uns anys, en un planeta nou de trinca per a destrossar. O vendre. Arreglar el planeta que tenim ara no importa a ningú, ja que no viuran el que ens espera.

La humanitat segueix dividida, mentre el progrés intenta tirar cap a un futur millor, Mentrestant, els criats al sistema, o els criats DEL sistema, ens agafen pels turmells abans de fer aquest salt. Un reaccionarisme que ens vol tornar a temps pretèrits és capaç d'enfonsar-nos en una època fosca, on científics que podrien tenir la cura pel càncer són silenciats, sinó afusellats, pel seu color de pell, orientació religiosa, sexual, gènere, opinió política.... El sr. Alan Turing us envia records. Si no el coneixeu, penseu malament i encertareu el perquè.

Estem en un procés de canvi, com qui diu, al tall de la navalla. Podem aconseguir prosperar com a civilització i explorar les estrelles, o podem triar viure al segle passat. Quan creiem que la inclusivitat, l'humanisme, s'estava arrelant, trobem les reaccions contràries exaltant-se. Per cada pas endavant que donem, alguns volen donar-ne dos enrere. I en una societat envellida, no manca precisament l'estima a «com solien ser les coses».

Potser la història no és cíclica, però mai està de més recordar el que no vam viure. Per no creure'ns millors, i no caure en els mateixos paranys, com subestimar els qui ens volen mantenir en una pel·lícula en blanc (nuclear) i negre. Les coses no passen «al voltant nostre», sinó «al NOSTRE voltant». No siguem còmplices i pensem en el demà, el canvi, el futur, abans sigui tard per a tots els que encara han de néixer.

Francesc del Arca Hernandez
músic / historiador

LA LLEGENDA DE L'OCEÀ

Ara, quan et disposes a llegir aquest text que he escrit per a tu, ja fa uns dies que La Follia ha estrenat «La llegenda de l'Oceà».

I al mateix temps, ara, quan jo em dispo a escriure aquest text per a tu, encara falten dos dies per a l'estrena.

Fa mesos que assagem i avui puc dedicar una estona a escriure perquè la feina ja està feta: els actors se saben el seu text, l'escenografia està al seu lloc, els llums s'encenen en el moment just... Tot està a punt perquè es faci la màgia. La màgia del teatre.

Repasso tota la feina feta, les hores invertides, els nervis que tenim... i em pregunto si ha valgut la pena. Si no hauria estat millor passar els vespres de dilluns fent una altra cosa: mirant Netflix, bevent cervesa, llegint un llibre.... I mentre escric aquesta frase un somriure se'm dibuixa als llavis, perquè la resposta és rotunda i immediata: no! No hauria estat millor fer cap altra cosa. Cap altra.

Tinc la certesa que durant totes les hores invertides hem estat fent quelcom que val la pena: hem estat imaginant un món més amable, més bonic i més humà. I hem donat vida a Danny Boodman T. D. Lemon Novecento, un home petit, no gaire valent i molt menys espectacular. Un home normal, que ha passat per les nostres vides intentant fer-nos els dies una mica més dolços. I nosaltres, els folls de la Follia, hem estat junts, lluitant contra el nostre món tan ràpid, tan eficient i tan pràctic. Perquè hem estat llegint, ballant, recitant poesia, decorant un vaixell imaginari... En fi, hem estat vivint. Sense pressa, en les paraules.

Avanço ara el sentiment que tindrè diumenge quan s'hagi fet fosc, quan les coses reposin desades al seu lloc i jo arribi a casa meva. Em sentiré una mica buida, ho sé. Una mica més sola i una mica més vella. I passaré alguns dies recordant moments, frases de l'obra, personatges que ja estimo... La nostàlgia, però, no durarà gaire. Perquè tornarà a ser dilluns i estarem junts, de nou, pensant en un nou text, en una nova història. I tot tornarà a començar.

Negli occhi della gente puoi vedere quello che vedranno, non ciò che hanno visto.
Alessandro Baricco- Novecento.

REFLEXIONS

Fins ara el treball de la coeducació s'ha centrat en el desenvolupament de les dones davant de tants anys d'injustícies. Aquest és un enfocament que cal revisar en la tasca educativa. El món occidental ha canviat, s'han realitzat grans progressos en l'alliberament de la dona i per això cal renovar-se. A més, però, cal tenir present que els homes també han estat víctimes del rol que havien de seguir, molts cops sense preguntar-se com eren realment i si el paper que els tocava jugar a la societat era el que ells volien, visió que sovint no s'ha tingut prou en compte.

Així doncs, cal que, per una banda, l'educació dels infants i joves s'enfoqui cap a un treball que actuï de contrapès enfront de totes les situacions de desigualtat per raons de gènere, però, per una altra, ha d'obrir nous camins, especialment pel que fa a l'enfocament que es dona a la coeducació per al cas concret dels nois.

A primera vista podria semblar que es tracta que tots els nois agafin rols tradicionalment femenins, i les noies es masculinitzin per sistema, però el treball coeducatiu ha d'anar més enllà d'aquest concepte. L'aposta ha de ser per les persones, pel col·lectiu que es construeix i, per tant, per cada individu que el compon. Cal que els nois i noies creixin i es puguin desenvolupar com a persones i no com a gènere, que siguin lliures per trobar-se a ells mateixos, per trobar els seus sentiments, els seus pensaments, les seves idees, maneres de fer... Potenciant uns rols establerts es força els infants, els joves i també els adults a prendre uns papers que no són els que trien lliurement.

Des d'aquesta òptica, el treball de la coeducació ha d'anar plenament lligat al de l'espiritualitat, o sigui, al de la reflexió i la cerca de l'interior de les persones; d'on es ve i, especialment, on es vol anar, tant personalment com col·lectivament, han de ser preguntes que s'ha d'aprendre a respondre. Si s'aconsegueix que les persones es coneguin a elles mateixes, a través de la seva formació, les seves qualitats, es podran desenvolupar al màxim independentment del seu origen, del seu gènere, o del rol que la societat n'espera. De manera paral·lela al desenvolupament de l'individu s'ha de tenir en compte el treball de la construcció de la societat. No serveix de res que les persones, individualment, se sentin lliures si en definitiva no es viu en una comunitat millor. Cal tenir clara la finalitat de l'educació: la construcció d'una nova societat. Per això no s'ha de confondre la coeducació amb el final del trajecte, s'ha de tenir clar que és un camí per construir un nou món i que, per tant, és important que pensem en el disseny de la societat del futur. Però, com ha de ser aquesta societat? Com es pot arribar a aquestes noves regles de joc?

Actualment es potencia que les dones assumeixin càrrecs, funcions i tasques tradicionalment masculines per tal de canviar paràmetres històricament establerts.

Aquesta tendència, però, sovint costa de portar a la pràctica. Molts cops són les mateixes dones les que s'avenen menys a aquests canvis, segurament pel fort pes de la tradició i pels inconvenients que representa encarar-se a un sistema establert, i el mateix sol passar quan els homes assumeixen papers tradicionalment femenins. S'han de valorar els esforços que uns i altres fan per assumir nous protagonismes, però s'ha de tenir en compte la dificultat que comporta que una persona es desenvolupi seguint uns paràmetres en què no ha estat educada.

En els casos en què s'ha pogut desenvolupar aquest model, sovint els resultats obtinguts no han estat els esperats. En general, les persones que l'han seguit han pres les aptituds tradicionals del sexe oposat, sense ser capaces de modificar els paràmetres establerts. Per exemple, quan les dones han accedit a càrrecs de poder, s'han «masculinitzat» en els seus papers, en lloc d'originar-ne de nous.

Per tot això, s'han de buscar noves actituds que no es basin només en anar al contrari de com s'anava fins ara o en la discriminació positiva. Es tracta que les dones i els homes tinguin les mateixes oportunitats, però, a més, cal desenvolupar nous rols basats en les persones i no en els estereotips. Així doncs, no es suficient que les dones s'introdueixin en «el món dels homes» i al revés, sinó que s'ha de treballar perquè no hi hagi mons d'homes i dones diferents. Cal aconseguir desenvolupar nous entorns, noves regles del joc, nous paràmetres que permetin viure en una societat més justa

WINDOWS 7 HA MORT, VISCA... VISCA... VISCA QUÉ?

Doncs sí, sembla que els senyors de Microsoft han jubilat Windows 7 de la mateixa manera que alguns polítics sembla que han jubilat el seny, si és que l'han arribat a tenir en algun moment.

Ara tots els usuaris de Windows 7, entre els quals m'incloc, hem vist una finestra que se'ns obria al davant de totes les icones on se'ns informava que a partir del ja passat 14 de gener, aquest sistema operatiu deixaria de tenir cap mena de suport per part de Microsoft, la qual cosa ha preocupat a no pocs usuaris d'aquest antic sistema operatiu, que ja ha arribat a la vellesa amb tan sols 10 anys.

Aquest avís ha fet saltar l'alarma de molts usuaris, que, quan veien aquest avís, entenien que a partir d'aquesta data el seu ordinador pràcticament deixaria de funcionar, i és que el tema de les actualitzacions és una de les coses dels sistemes operatius que, o bé ni t'assabentes que s'instal·len de tan bé que funcionen, o bé et rebenten l'ordinador a base de problemes. I és que cada ordinador és un món.

El tema de Windows 7 i la finalització del suport per part del seu fabricant no ens ha de preocupar massa.

El fet que Microsoft hagi deixat d'enviar-nos actualitzacions tan sols vol dir que si es descobreix un dia que Windows 7 té un problema de qualsevol mena (seguretat, estabilitat, caspa, halitosi...), Microsoft passarà olímpicament d'arreglar-ho i serà cosa nostra els problemes que ens pugui ocasionar (com si Microsoft no ens hagués donat mai problemes!).

Quin risc té això? Doncs un risc relatiu, és a dir, una mica més alt que com fins ara, però poca cosa més.

Si quan hi havia suport es descobria que el sistema tenia un forat de seguretat per on els delinqüents informàtics (no confondre amb *hackers*, si us plau) es podien colar al nostre equip i deixar-nos-el fet un nyap, Microsoft estudiava el problema i ens enviava una actualització per arreglar-ho, per exemple.

Doncs ara, si passa això, els programadors giraran la mirada cap a l'altra banda i xiularan com si sentissin ploure.

I com s'arregla això? Doncs com sempre, anant molt (més) amb compte amb el que obrim, ja siguin programes que ens descarreguem com documents, vigilant més encara a quines webs ens connectem i què ens descarreguem i, importantíssim, tenir un bon antivirus actualitzat. Això no garantirà que no ens passi res a l'ordinador, però reduirà el risc que ens passi cap desgràcia d'aquestes.

Però no tot és tan senzill com anar amb compte i posar un bon antivirus actualitzat, sinó que hi ha un detall a tenir en compte: segons una conversa telefònica que vaig tenir amb Microsoft, si utilitzem Office 365 veurem com aquest programa (Word, Excel, Powerpoint, Outlook...) ens deixa de funcionar a Windows 7, la qual cosa significa que si utilitzem aquesta suite ofimàtica, sí o sí, haurem de passar a Windows 10, ja sigui actualitzant el sistema operatiu al mateix ordinador, o comprant-ne un de nou.

Però si no és el vostre cas, utilitzant Windows 7 després de la «data fatídica» no haureu de tenir cap problema quant al funcionament, i només després d'uns mesos potser trobeu que si compreu una impressora nova o instal·leu un programa nou, no sigui compatible amb aquest sistema operatiu. I arribat el cas, no ens enganyem, cal plantejar-nos si l'ordinador és prou antic com per merèixer una jubilació i invertir en un equip nou.

Salut!

EL TE

El te és la tercera beguda més popular del món, després de l'aigua i el cafè.

Hi ha diverses llegendes que parlen del seu origen. Una d'elles, d'origen xinès, ens explica que va ser l'emperador xinès Sheng Nung, qui el va descobrir l'any 2737 aC. Durant el seu mandat, l'emperador va ordenar bullir tota l'aigua destinada al consum humà per evitar la propagació de malalties. Un dia descansava a l'ombra d'un arbust, mentre al costat bullien aigua en un recipient, algunes fulles de l'arbust van caure per casualitat a l'aigua bullent i l'emperador va trobar la infusió deliciosa i vigoritzant. Va ser més tard entre els anys 618-907, durant el regnat de la dinastia T'ang, quan el monjo budista Lu Yu va fer-ne difusió i va recopilar experiències i coneixements dels seus avantpassats.

El monjo budista Yesei va ser l'encarregat de portar el te fins al Japó, on es va convertir en una beguda molt unida a l'art, la perfecció i la puresa.

Existeix tota una tradició mil·lenària que converteix al ritual del te en una creença i una forma de viure. Alguns autors ho denominen «Teïsmo» (un culte basat en l'adoració de la bellesa). És una forma d'inspirar puresa i harmonia.

La difusió pel continent asiàtic es deu sobretot als monjos budistes, que es van encarregar de difondre'l per tota Àsia.

Va ser en el segle XVII quan la companyia holandesa de les Índies Orientals va importar el te a Europa, juntament amb la noblesa britànica.

Actualment, els majors productors de te són l'Índia i la Xina.

EL MERCAT DE SANT ANTONI

El **Mercat de Sant Antoni** és un mercat d'alimentació, encants i dominical del llibre al barri de Sant Antoni, a l'Eixample de Barcelona. És un dels mercats més importants de la ciutat de Barcelona que té oferta comercial durant els set dies de la setmana.

El mercat va ser tancat al públic el 10 d'octubre de 2009 per fer-hi una important remodelació integral. El 23 de maig de 2018, després de nou anys d'obres, ha tornat a obrir.

L'edifici i el seu entorn acull els tres mercats que li són propis: l'**alimentació fresca** (ofereix una de les ofertes alimentàries fresques més riques i diverses de la ciutat. Obre de dilluns a dissabte de 8 del matí a 8 de la tarda), **els encants** (àmplia oferta de moda, tèxtils i productes per la llar. Obert dilluns, dimecres, divendres i dissabtes de 9.30 a 20.30 h) i **el dominical del llibre** (és un mercat especialitzat en llibres nous i antics i col·leccionisme tradicional de postals, segells o revistes i on també es troben tota mena d'ofertes vinculades als cromos, als videojocs i/o a les pel·lícules. Té lloc cada diumenge al matí).

Originalment, es tractava d'un mercat a l'aire lliure situat a l'accés sud de la ciutat emmurallada de Barcelona, concretament al portal de Sant Antoni. La ubicació aleshores era favorable al comerç per tractar-se d'una zona de pas per aquells que sortien o arribaven. Amb els projectes d'expansió de la ciutat i l'enderroc de les muralles, Ildefons Cerdà va proposar la construcció d'una estructura per garantir la permanència del mercat i millorar l'abastiment de tota la ciutat de Barcelona, que no en tenia prou amb els mercats de dins de les muralles.

La construcció va començar el 1879, l'arquitecte va ser Antoni Rovira i Trias, i va acabar el setembre de 1882 inaugurat per qui era alcalde de Barcelona, Rius i Taulet. Tot seguit, a principis del segle XX, els comerciants del tèxtil del Paral·lel i d'altres productes no alimentaris van començar a situar-se al voltant del mercat per aprofitar la concurrència de gent i millorar la seva activitat comercial. Així és com va néixer el Mercat dels Encants de Sant Antoni.

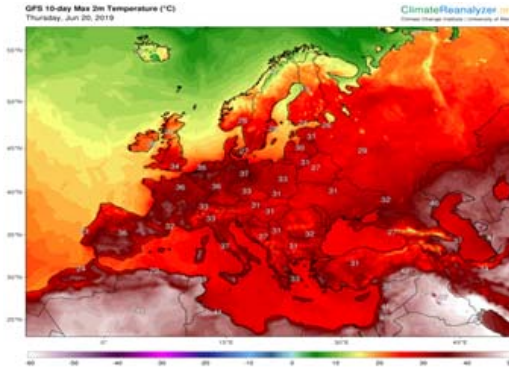
Està pendent de museïtzar un tram de la via sepulcral romana que s'ha pogut conservar en l'emplaçament original. Però això serà un altre article.

Si ets de les persones que gaudeixes recorrent noves experiències, el nou «**Mercat de Sant Antoni**» et pot interessar.

EL AÑO 2019, FUE EL AÑO MÁS CALUROSO EN EUROPA Y EL SEGUNDO MÁS CÁLIDO EN EL PLANETA

El año pasado se ha despedido siendo el segundo más cálido de los registros, a tan solo 0,04 grados centígrados de 2016, el más caluroso, según indica el informe global del Servicio de Cambio **Climático de Copernicus**, el sistema desarrollado por la Unión Europea de observación de la Tierra. El mercurio se situó 0,6 °C por encima del promedio del periodo 1981-2010. En Europa fue el más cálido registrado, pero solo por un pequeño margen. En este continente todas las estaciones fueron más cálidas de lo normal, siendo el verano y el otoño los cuartos más calurosos registrados.

El dióxido de carbono (CO₂), el principal gas de efecto invernadero, también continúa su ascenso de momento imparable, el último año un 2,3 +- 0,8 partes por millón, mientras que el año pasado fue de 2,1 +- 0,5 partes por millón. Unos resultados a los que ya apuntaban las proyecciones de la Organización Meteorológica Mundial y los **investigadores de los expertos del Global Carbon Project**.

Los datos muestran con claridad la tendencia al alza de las temperaturas, con la última década (de 2010 a 2019) como la más cálida de los registros, siendo los cinco últimos años los peores, un periodo en el que la media de temperatura se situó entre 1,1 y 1,2 grados por encima de los valores preindustriales definidos por el IPCC (panel de expertos sobre cambio climático de la ONU). «Son señales de alarma incuestionables», advierte el directivo de Copernicus Jean-Neal Thépaut en un comunicado.

El mayor calentamiento comparado con el periodo 1981 -2010 en promedio se produjo en Alaska y en otras parte del Ártico. Hay áreas que se calientan más que la media, especialmente el este y sur de Europa y sur de África y Australia. En contraste, el centro y el sureste de Canadá experimentaron medias más bajas.

José Miguel Barrachina
Asesor meteorológico

XOCO-FLAM de la Sílvia**Ingredients****Per al flam:**

- 5 ous
- Un pot de llet condensada de 395 g
- La mateixa quantitat de llet sencera
- Caramel líquid

Per a la xocomassa:

- 4 ous
- 1 tassa de xocolata en pols
- 1,5 tasses de farina
- ½ tassa de llet
- ½ tassa d'oli
- 1 sobre de llevat químic (Royal)

- Poseu el caramel al fons del motlle.
- Barregeu la llet, la llet condensada i els ous, i bateu-ho tot junt. Poseu-ho al motlle.
- Deixeu el motlle al forn al bany maria a 220 graus uns 20 minuts. Després, traieu-lo del forn però no apagueu el forn.
- Mentrestant es fa el flam, feu l'altra massa.
- Barregeu tots els ingredients i poseu la massa damunt del flam.
- Torneu a posar-lo al forn, uns 45 minuts al bany maria.
- Quan sigui fred, traieu-lo del motlle amb cura.
- El podeu acompanyar amb una mica de nata.

HISTÒRIES DE MARINADA

Vet aquí que en un poble mariner de costes blaves, onades tranquil·les i sol lluent, hi vivia un pescador molt vellet, de cara arrugada i amb una barba blanca més llarga que un dia sense pa.

Cada matí sortia al davant de la seva caseta i es passava hores i hores desenredant les xarxes de pescar i preparant l'esca, el menjar per als peixos daurats d'aquelles aigües. La seva llar es distingia de la resta per la seva forma de barca, d'un color vermell desgastat, i per una gran àncora recolzada en un dels laterals que la mantenia ben ferma a la sorra.

Era molt estimat al poble, ja que sempre havia compartit els peixos que pescava amb els més pobres i necessitats.

Els nens, en sortir de l'escola, corrien fins a les barques amarrades a la platja, on el vell pescador els esperava per explicar-los històries de quan pescava pels mars del món. Ell, amb un somriure a la cara, sempre tenia una aventura increïble per contar.

«Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré; si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà». Contava com havia lluitat contra una balena feta de metall, com havia escapat d'una medusa de tentacles de plàstic, com havia cavalcat sobre una tonyina tan grossa com un dofí o com s'havia enfrontat als catorze vents, set de bons i set de dolents.

Les tardes al voltant del pescador esdevenien una gran festa de rauxa i xerinxola, crits d'alegria, xiscles d'emoció i aplaudiments que anaven engrandint totes les narracions d'aquell lloc de mar.

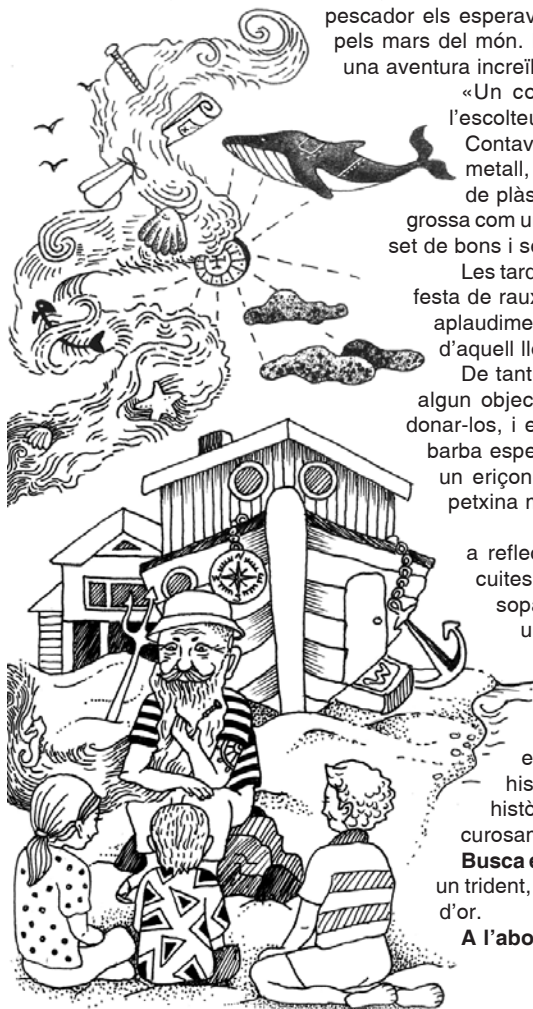
De tant en tant, alguns xiquets li demanaven si tenia algun objecte d'aquell món de pescadors valents per a donar-los, i ell sempre els sorprenia recercant en la seva barba espessa. A vegades, en treia un caragolet nacrat, un eriçonet o un cavallet de mar, tan petits com una petxina menuda.

Cap al tard, quan la lluna platejada començava a reflectir-se en el mar, sopava unes sardines ben cuites acompanyades d'un bon rom cremat. Havent sopat, mirava la llunyania, enyorant poder sortir un cop més a mar obert.

I pensava llavors en l'única història que no explicaria mai. Aquella història en què va conèixer una pescadora de veu melodiosa i esperit bondadós. Aquella història on els dos es van enamorar i van ser feliços. Aquella història on ella va partir abans que ell. L'única història que no tenia un final feliç i que es guardava curosament... només per a ell.

Busca en el dibuix: una estrella de mar de cinc puntes, un trident, una brúixola, un mapa del tresor i una moneda d'or.

A l'abordatge!

Autor: **Jofre Milà**

Il·lustració: **@juratela**

INAUGURACIÓ DEL NOU CIRCUIT FERROVIARI I EL PARC DE CAN GUARINO

Jordi Urmeneta va publicar al butlletí de Gent del Masnou (3ª època, núm. 159, juliol 2000) com es va viure aquesta efemèride. Deia així:

«Finalment el propassat diumenge 9 d'abril es va realitzar la inauguració oficial del nou parc temàtic de can Guarino, dedicat a la vegetació, i que conté el nou **circuit ferroviari de cinc polzades del Masnou**. La festa va començar amb la concentració de les locomotores de la gran quantitat d'assistents, membres de les diferents associacions d'amics del ferrocarril d'arreu de Catalunya. Després es van recuperar forces amb un esmorzar a base de pa amb tomàquet i botifarra, vi i coca amb xocolata. Cap a les 12 h l'alcalde del Masnou, el Sr. Josep Azuara, i el tinent d'alcalde de Medi Ambient, el Sr. Albert Ballester, van procedir a la inauguració del parc. La gran quantitat d'assistents va fer que el parc quedés petit i que durant molt de temps, els trens tinguessin veritables dificultats per trobar el camí lliure. Tot i les mancances i malfuncions pròpies de qualsevol obra nova d'aquest estil, la festa va ser completa. Els trens no van parar de portar viatgers de totes les edats per entre les diferents espècies de vegetació presents en el parc fins passades les dues del migdia, moment en què es va finalitzar la concentració i els participants es van reunir en un dinar de germanor que va servir, entre moltes altres coses, per a intercanviar impressions, experiències i suggeriments entre els amics del ferrocarril allí presents. El nou circuit és més gran i agradable que l'anterior, ubicat en el parc dels Jardins del Mil·lenari. Actualment consta d'uns 211 metres de perímetre, uns 600 metres de via totals i 15 desviaments, dels quals 4 són accionats amb aire comprimit. Completen el circuit una sèrie de construccions com l'estació amb portes, el pont de fusta que passa sobre un llac amb peixos i vegetació aquàtica, els tallers dividits en dos mòduls (soldadura i mecànica) i els dos contenidors que fan de dipòsit del material. Tot això ha estat possible per l'esforç d'uns quants socis que han passat moltes hores tot el que va d'any perquè aquest dia estigués tot a punt. Encara hi ha moltes coses a fer i a millorar, però amb l'esforç de tots creiem que serà possible. En primer lloc actualment s'està millorant el funcionament de tots els desviaments perquè s'accionin amb aire comprimit des d'un comandament al costat de l'estació. Se seguirà amb la instal·lació dels semàfors i la realització d'un carro mòbil per poder introduir i classificar el material dins el dipòsit. I per què no?, després començar per la segona fase en la qual està projectada la instal·lació de 600 metres més de vies i la realització d'un túnel per unir les dues parts del parc. Sabem que encara queda molt de camí, però, com diu un proverbi xinès: **fins i tot la més llarga caminada comença amb un primer pas**. Això és el que hem fet i amb l'esforç de tots, socis i Ajuntament, es podrà seguir endavant. De moment podem tots estar contents, ja que tenim un bonic parc per a gaudir-ne i que hem de cuidar i conservar, ja que cada pedra i cada planta, cada tros de via forma part de tots.»

Al butlletí número 47 d'AFEM, del quart trimestre de l'any 2005, es deia: «Hem convertit en realitat la primera fase, ara ens queda iniciar el segon somni: **600 metres més de vies i la realització d'un túnel, rèplica del de Montgat, per unir les dues parts del parc!**»

RECORD

S'ha posat el xal de seda,
un perfum suau,
la rosa vermella
i el llarg collar blau.

Coqueta, es mira al mirall,
s'allisa el vestit,
encén les espelmes.
Tot com aquella nit.

Memòria d'un braç cenyint-li
la cintura. Encara
pot sentir la seva veu,
l'alè desfent-li els cabells.

Els llums fan pampallugues,
s'ha aturat el temps, somia
i la música despulla el record
nota darrere nota.

Pepita Castellví Bona

Il·lustració de: **Valèria Cuní Capellà**

AMICS I ESCOLTES DEL MASNOU

Diumenge 15 de març de 2020, a les 9h

XVII PASSEJADA MATINAL PEL NOSTRE ENTORN

SORTIDA AL CASTELL DEL BURRIAC

Punt de trobada a les 9 h del matí a l'aparcament de davant el cementiri del Masnou. Amb cotxes particulars anirem cap a Cabrera. Aparcarem a una explanada on tindrem preparat l'esmorzar.

El castell del Burriac és un castell medieval amb molta història, situat dalt d'un turó a 400 metres sobre el nivell del mar. Té sota seu un antic poblat ibèric localitzat actualment en diverses excavacions per Cabrera i rodalies.

Organitzat per: Amics i Escoltes del Masnou. Durant el trajecte es donarà esmorzar (a càrrec de l'organització) i es completarà aquesta primera informació.

Dificultat tècnica: Moderada fàcil. **Anada i tornada de la passejada:** 6 km **Temps:** 4h

Activitat oberta i gratuïta per a tothom

c/e: akelamasnou@gmail.com mòbil 661 053 623 (whatsapp)

XIX VOLADA D'ESTELS

Diumenge 19 d'abril de 2020

Des de les 10h del matí fins a les 2h de la tarda

Davant del baixador d'Ocata a la platja del Masnou. Activitat orientada a nens i nenes de diferents edats amb tallers de construcció d'estels i enlairada.

Els que ho desitgin podran personalitzar el seu estel amb BLANCDEguix.

Xocolata i coca per als participants matiners.

Activitat oberta a tothom. No cal inscripció.

Organitzat per: Amics i Escoltes del Masnou

c/e: akelamasnou@gmail.com mòbil 661 053 623 (whatsapp)

Amb la col·laboració de:

Ajuntament del Masnou, Obra Social La Caixa, Protecció Civil, Gràfiques 4 Colors, Servei Estació.

